

FABBIÁN

ČÍSLO: 2

ROK 1988

Jsou různé vzpomínky, různé útržky minulosti, které se lidem vybaví. Přichází a zase mizí v bezedené propasti času. Mám jednu vzpomínku, kterou mi občas vybaví nenápadný odznak, připnutý na zelené či maskáčové bundě. Vzpomínku na to jak jsem se poprvé seznámil s českým trampin-gem.

Bude to pomalu dvacet let, co jsem začal skautovat. Ke krásným klukovským letům najednou přibyly nádherné výpravy za město se spoustou her, zážitků a nových kamarádů. Přišel také dlouho očekávaný den, kdy zahořel velký táborový oheň a já společně se svými kamarády - bratry, skládal svůj junácký slib. Kromě slibového dekretu jsem dostal také odznak, který mi měl můj slib celý život připomínat. Malá mosazná lilie, která byla tehdy pro mne tím nejcenějším a nejkrásnějším symbolem.

Hned druhý den po slibu naše družina Ryců odjela na celodenní výpravu na naše staré oddílové tábořiště za Svojsín. Tehdy tu tekla jen divoká říčka, která skákala přes kameny a ze tří stran uzavírala malou loučku, nad kterou se tyčila veliká skála. Utábořili jsme se tu. Po svačině nás čekala spousta zajímavých her plných napětí a dobrodružství. Po poledni se přihnala černá mračna a z jarní oblohy trochu zapršelo. S mračny se však začala nad námi stahovat jiná hrozba. Na skále nad námi jsme uviděli podivné postavy v maskáčích s podlouhlými vaky na zádech. Mohlo jich být deset. Povykovali a házeli na nás ze skály přes řeku kameny. Trochu jsme se stáhli. Něž jsme se ale stačili zabalit a zmizet, přebrodili řeku a byli tu. Spínaví, ve starých vojenských hadrech a kožešinových vestách. Chtěli na nás jídlo. Pak si ale všimli, že většina z nás má na košili pro ně zajímavý odznak. Bez váhání začali brát, co se jim tak líbilo. Nechtěl jsme se s památkou na chvíli, kdy jsem sliboval na svou čest, jak dovedu nejlépe, dobrovolně rozloučit. Ucítil jsem ve svém obličejí usmolenou pěst, která byla cítit cigaretou. Pěst dospělého trampa, který byl malého kluka, protože se nechtěl vzdát kousku plechu. Pomalu mi stékala krev z nosu a kapala na košili, kde ještě před chvílí byl odznak čistoty a krásy...

Potom u nás trampy už nic nedrželo. Zapíchlí si odznaky na bundu, hodili na záda své dlouhé vaky a zmizeli v lese. Přešla dvě léta a to, pro co jsme tehdy žili, náhle skončilo. Z údolí řek zmizel veselý smích dětí s hnědými šátky, zmizely i podsadové tábory. V útulných klubovnách se začali scházet jiní.

Ale život šel dál. Já v té době již odložil hnědý vybledlý šátek. Začal jsem balit tu dlouhou tornu a zůstal jí věrný dosud. Prošel jsem údolí, i opuštěné hory, plaval jsem se po našich špinavých, ale přesto krásných řekách. Setkával jsem se s lidmi. Na svých cestách jsem potkával turisty s mapou v ruce i podivýny s dekou pod paží. Vymydlené elegány i pastevce v horách, krásně vonící sýrem a potem. Vždy, když jsem ale potkal trampa, který měl na bundě malý mosazný odznak ve tvaru lilie, vzpomněl jsem si na to jarní odpoledne u Svojšína. Přemýšlel, co pro něj asi ten odznak znamená. Jaká vzpomínka ho k tomu kousku kovu asi váže. Jak ho získal. Zda, když ho poprvé připínal, něco sliboval. Nebo že ho jen tak koupil a nebo vyměnil. A nebo si někdy také říkám: Není to náhodou moje lilie?

22. ledna 1988
Jiří Robin Baran
R.O. BLACK CONDOR

U zubaře

Sedím u zubaře. Je mi smutno. Oknem na mě kouká ospalé podzimní sluníčko.

Zubař si unývá ruce. Brouká si: "Život je jen náhoda..." Je to starý válečník. Kolem krku má krásný náhrdelník ze špičáků a stoliček. Přes levou tvář se mu táhne dlouhá jizva.

Svalnatá sestřička zamkla dveře, odpojila telefon a pustila naplno dráták. Všiml jsem si, že má na levém předloktí vytetovanou lebku s hnáty.

Vedle křesla leží na stolku kladivo, pilník, hoblík, šroubovák, kombinačky a páječka. Sestra se vesele směje a nad hořákem ohřívá velký kuchynský nůž. Doktor si stále ještě unývá ruce.

Sedím v křesle a prohlížím si vrtačku. Je pěkná, elektrická, ruční. Takovou máme i u nás na dílně...

Doktor si dal vatu do uší a obratným hmatem konského handlíře se mi podíval na chrup. "Tak kterej Vás bolí - ten?" a hned mi jej kombinačkama v táhl ukázat.

"Ne, ten vedle!" řvu a sestřička se hlasitě směje. Podává doktorovi vrtačku s osmičkou vrtákem a leje do mě z plechovky chladicí emulzi.

V ústech mi sem tam jezdí traktor s plně naloženým valníkem a doktor sakuje, že se nemůže strefit. Pak se z ničeho nic trefil a v dolní dásni mi vybuchl granát...

"Konečně!" zafuněl zpocený řemeslník a šel si unýt ruce Solvinou. Sestřička mi zaklínila ústa jakýmsi špalkem a řekla, že mi to nechají otevřené. Sundala mi řetězy, polila mě z kýblu studenou vodou a dala mi obrázek se slonem. "Přijďte ve čtvrtek, budeme cementovat," řekla a mrkla do rohu ordinace, kde stála míchačka - a vyšoupla mě ven...

Karel Plíhal

Mikimu R. za Zemi tří sluncí

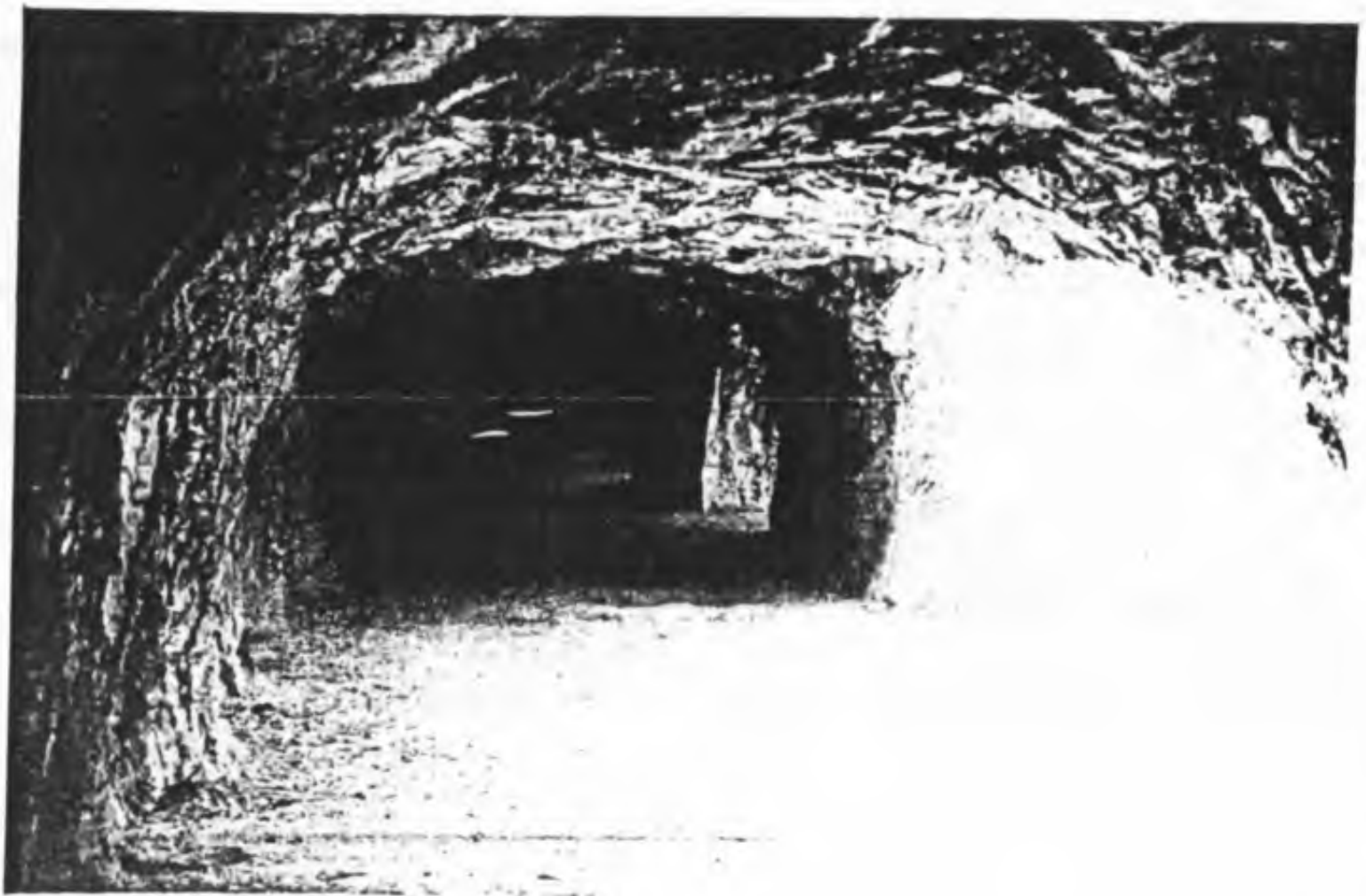
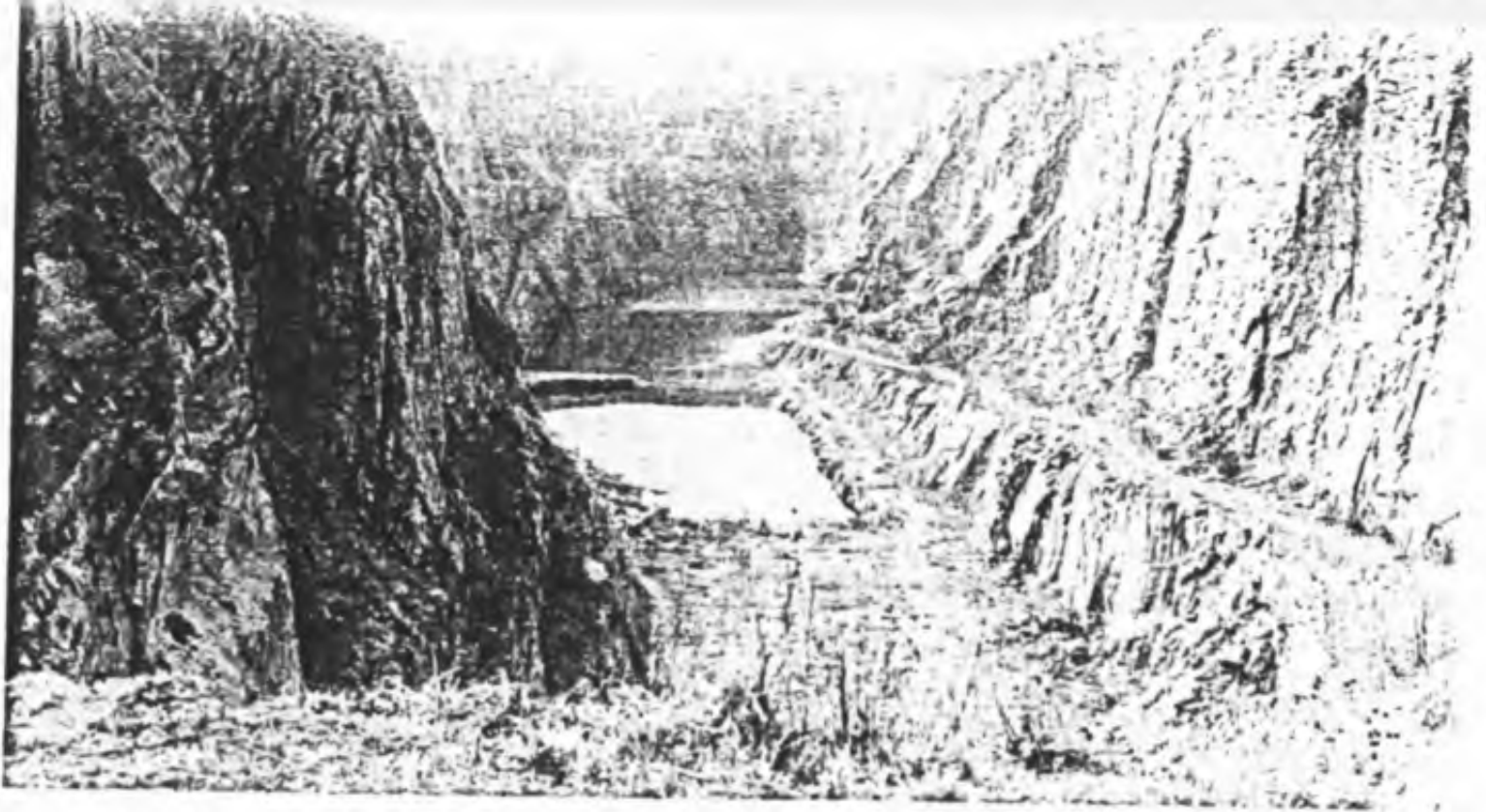
Listují písničky,
jsou to má milníky
vím co jsem kdysi napsal a proč
Jednu zvlášt mám rád
ale neumím ji hrát
a tak se má fantazie točí

V ní obléknu krosnu
a rázem se octnu
tam v krajině snů,
kde tři slunce svítí
na vonavé kvítí
v té krajině snů

Tam divní jsou ptáci
a nejsou vojáci
v té krajině snů,
kde tři slunce září
do zdravých tváří
v té krajině snů

Já jednou tam dojdu
a s úsměvem vejdu
v tu krajinu snů
kde tři sluncí zář
padne na mou tvář
v té krajině snů.

Beňo

lomy ,,Amerika"

Idyla

Krásná jačná noc, na obzoru maluje mráz své květy a já sedím uprostřed srubu u kamen, kde se každou chvíli ozývá prackot ohně, který rozlívá příjemné teplo po srubu. Konečně jsem se zahřál a tak se jdu podívat před srub ven. Jsem uchvácen pohledem na krásnou samotově černou oblohu na níž jsou poskládaný třpytivě slatě hvězdy, které vypadají jak kousky z obroušeného zlata. Za neďalekými srčky pokukuje bledý měsíc jako by se ještě bál ukázat a osvítit celou tu krásu. Svým bledým světlem osvětluje stromy pokryté jasně bílým třpytivým sněhem, který mi připadá jak něžně rozhášené peří.

A dole pod stromy jak bys očouzel drahokamy, které se třpytí na jasně bílém podkladu.

Tu a tam jsou vidět stopy lesní zvěře, která je tu nechala při cestě k neďaleké studánce.

Ale co to vidím tam vradu se hrbit pod srčkem, co ukrývá se tajemství. Vypadá to jak stracená brož, která se loženo ve svitu měsíce. Kdo jí tu mohl nechat? Přemýšlím co s ní. Přeče jí tu nenechám zapadnouti sněhem a pak už se nenajde. Dám jí do srubu a on už ji někdo najde. Prodím se sněhem, noším se do té měkké hebké podušky a naslouchám neďalekému ozývání se ajůka. Jak by chtěl ospnout nějakou noblahou zvěst. Už jsem neďaleko ní. Teď zřetelně vidím lidské stopy. Vypadá jak černě lakovaný leštěný náramek.

Shýbám se pro ni a svedám ji. "Které prase, dohytek" kleju a držím v ruce rozválené h.....

Příběh

Řekl jí o schůzku -

a ona se směla ... protože bys vešla,
hromotluk, ale celý takový čistoušný,
fajnový, takže jí napadlo nádherně vy-
křiknout:

"Co vás to napadlo, panáčku a vánošního
peřiva?" ...

Ale pak řekl: "Tak dobře, v sobotu o
přínoci, v kopečkách víte, jak je hrů-
zákův? ... Tak před ním, pod okolou,
tam na té planince !!!

Smáli se tomu dlouho,
oba dva ...

Ale se soboty na neděli, když mělo
rozsvěcet na hradních nádvorech
a parta kolem táboráku dohrála Anhalonu
a zpěv šel po lesích už jen tak
po špičkách,
zarachotilo kamení a cestou do hájovny,
šplhal se kdosi udýchaný do kopce.
Měl zbrusunové pohorky a
zbrusunovou toznu na zádech,

Jaký div, že parta skoro neodjela aničky:

- "No šprtáji tě fenínky?"
- "Ty jsi od reklamy, ne?"
- "Rychle, kdo máš ten foťák?"
- "A kdo máš kamačky, frajoro?"

Ale ona, když se dozmála, šla k němu,
vzala ho za ruku a táhla k palouku
kde měli na hromadě věci.
Sotva za sebou táhla nohy.

Ale ona mu stahovala tornu z ramene
a když jí za to nechrabaně pohládl,
šurdivě mukla:
"To je naposled. Jdeš o hodinu pozdě!"

Hančí

Nápoj lásky

To chce kořen Mandragory utrženéj za noci
Hlavně aby měsíc he byl - on je jinak bez moci
Pak má prostu ze zločince, co byl hodně na víně,
dělá se to přesně stejně, jako kohout na víně.
Vino však musí být mešní a nesmí být nejmladší,
jestliže ho neseženeš, nechej toho nejradši.
Pak vem máru smrtihlava a ocásek od zmi je -
- vař je nejdřív v zapšklý vodě, potom teprv vezmi je.
Mandragoru musíš dusit, máru smažit na ruku
a ten získáš když vyvaříš půl tětiny od luku.
Pak to zalej čistou vodou a nech odstát roku půl
Po půl roku sceď to sítem, přidej k tomu pepř a sůl.
Všechno tohle je ti nanic, když tě holka nechce
Když chceš lásku, máš se snažit! Nejde to tak lehce
honička za Mandragorou, to je lehké paříčko
proti tomu, získat lásku aspon trochu, maličko.
Celá tahle alchymie je taková nijaká
ať chceš jak chceš neposlouží, je ti prostě na draka.

Tak jsem byl zase na Prasečáku

Sedím na kolejích, které nikam nevedou,
koukám na kopretinu, jak miluje se s lebedou

Tak to druhý už pravda není. Kopretiny už dávno opadaly a ani ta lebeda už není, co bejvala. Listopad už dávno usedl na kozlík a prásknul do koní. A kdesi nedaleko, za zatáčkou už čeká Prosinec, aby ho z vozu srazil a ujel mu s celým spřežením. Nebe to ví a proto téměř neustále pláče.

"Poslyš, Beno, ty jsi nějaký melancholický. Čím to?"

"Víš, byl jsem se dneska podívat trochu zpátky."

"No a?"

"No, byl jsem se podívat na krajinu, kde jsem kdysi začínal z ježděním, jestli víš, co myslím. Už jsem tam nebyl skoro dva roky, a už ten strom, co mě vždycky zdravil, tak ten tam už není. Tam, jak jsme vždycky chodili v noci na hrad, postavili betonovej nesmysl. Chalupa, kde jsem toho tolik prožil, se rozpadá a pustne. Od té doby, co jsem tam nebyl, spadnul další strop. Spousta lidí, s kterejma jsem se tam potkával, už nezkrížila moji štreku, no, ani nepamatuju. A potom ta kočka ..."

"A hele!"

"Ale ne. Kočka domácí. Teda spíš odrostlý kotě."

"A co je s ní?"

"Počkej, popořadě. Tak teda šlapu po cestě. Zato černý nebe hrozí co chvíli spustit pláč. Jdu. Opustil jsem památnou chalupu, symbol doby před 4-2 lety. Odešel jsem a ve dveřích jsem se zařek, že navždycky. Že si raději uchovám v srdci atmosféru a podobu z let dřívějších. Mylně jsem se domníval, že tady se čas zastavil. Že to tu bude jako kdysi, vždyť co to je, dva roky. A přece. Tak tedy jdu, sám se svými myšlenkami. Vrývám si do paměti a do foťáku obrazy míst, která pro mne tak mnoho znamenala. Z kopce se se mnou loučí starý hrad, má hlavu v oblacích. Za zatáčkou mi podává větve památný dub, má už na svých zádech padesát křížků. Tady je ten

mlýn a ty houpačky, jejichž skřípoteč jsme kdysi přiměli obyvatele rozsvítit všechna okna. Ne, už tu taky nejsou, místo nich je tu prázdný trávník.

Louka. Po ní jsem kdysi šlapal své první tulácké metry. /To jsem to ovšem ještě netušil. A je tu nádraží - tečka. Choulím se na lavičce na peronu. Ještě, že mám vačák. Počímní vítr fouká své žestě a vytváří tak melodii, která se vrývá hluboko dovnitř, ale jeho dotek je nepříjemný.

Jen prázdný nádraží na tebe dechává samotou. Skutečně. Nikdo tady není. Čekám na vlak. Co když nikdy nepříjede? Třeba se právě teď zastavil čas. Ne, určitě přijede. A třeba ... třeba tam někdo otevře okno či dveře a zahaleká: "Ahoj Beno, kde se tu bereš?" Těžko.

A v tom přišla, ačkoliv to není přesné slovo. Prostě tu byla. "Mnau", povídá. "Ahoj čičo, kde ses tu vzala?" Jemně se vysmekla a plavně seskočila na zem. "Mnau." Třeba mi jí poslal za společníci nějaký dobrý duch. Koukám na ní a napadá mě, že se třeba teď, v tuto chvíli promění v krásnou princeznu a zvonivým hlasem řekne: "Děkuji ti šlechetný zachránče. Přej si co chceš, všechno ti splním." Anebo zůstane jak je a jenom zamnouká lidským hlasem: "Za to, že jsi mě neodhnal, splním ti tři přání." Medivíl bych se ničemu. Nic z toho se pochopitelně nestalo. Místo toho odešla k pánovi, který se objevil na druhém konci peronu. Přesně jako Ona, taky svázána s těmito místy. Chtěl jsem ji pohládit a ona odešla.

Po obloze táhnou mraky bizardních tvarů. Meméné bizardní myšlenky táhnou mou hlavou.

"Mnau." Pán si jí nevšimá a po chvíli odchází. Čiča se na mě koutkem oka dívá a dělá, jako že nic. Dělán totéž. Micka se tedy zvedne a elegantně a znuděně se vyšvihne na vedlejší lavičku.

"Mnau." Vyzívavě se po mne podívá. Netečně zírám kolem. To víš, vstanu a bude mi foukat pod kabát. Z Znechucená tím, že někdo může být takovej dub, vstane a ležérně se donese až ke mě. Čumáčkem se mi otře o rukáv. "Ale, ty už seš tu zas, ty potvůrko?" Hladím ji po kožichu, hebkém jak nejhebčí ledviňák. "Mnau." Podej čertu prst a chytí celou ruku. Už ji mám na klíně. Slastně se otírá o vaták, nechává se hladit a přede. Konečně nejsem na tyhle stanici sám. Ikylka ale trvá jen chvílku. Do stanice vjíždí motoráček, který se určitě potkával na tratích ještě s párou. Sbohem Číčo, musím už jít. Měj se.

. Lezu do vlaku. Opatrně ukládám banjo a vrhám se k oknu. Je tam ještě? Nebo už zmizela? Možná tam místo ní stojí krásná princezna. Ne, je tam. Tak ahoj."

"A co Ona, taky se vrátila?"

"Kdo?"

"No, Ona, jak si o ní mluvil."

"Né, tady podoba s kočkou končí. Nevrátila a nejspíš nevrátí. Stejně už je pozdě."

"A kdyby se přeci vrátila, co bys udělal? Tady bys zůstal sedět? Taky bys odjel?"

"Ano, ...si ano."

"A víš to jistě?"

"Ano, totiž totiž ne tak docela."

Sedím na kolejích, které nikam nevedou. Alekdo ví. Možná vedou. Já sám bych se nedivil ničemu.

Beňo

Fotlach na Brdech

Koupil jsem si revolver a hned jsem
vystřelil celý zásobník.
Zasáhl jsem Baxtera do ruky
Irwinga do stehna
Ralstonovi prostřelil ucho
Parkerovi holen
Newmanovi rameno
Je to neuvěřitelné, jaký ti prodají šmejdl.

Jamesa Rustona zabil kulový blesk.
Byla to velká událost.
Byl po dvaceti letech prvním občanem
Stonevillu, který zemřel přirozenou smrtí.

Jestli se pohneš, řekl Mike Graham, vystřelím.
Ale já jsem to nemohl vydržet.
Musel jsem se podrábat.
Ještě, že jsem měl štěstí a že kulka,
která mi prošla těsně pod pravou lopatkou
plícemi, odnesla s sebou i tu
zatracenou blechu.

Živil jsem se jeden čas i přepadáváním
vlaků. Zprvu jsem to zkoušel jen tak.
Přepadnout s několika jezdci vlak v plné
rychlosti. Ukázalo se však, že kouř z lo-
komotivy nám pláčí koně. Pak jsme zakoupili
jízdni řád, zjistili, kdy vlak přijede
a na určeném místě vytrhali pražce.
Ukázalo se, že vlaky nedodržíjí jízdní
řád. Pak jsme vyslali jednoho ze svých lidí,
aby nastoupil jako cestující a na určeném
místě zatáhl záchrannou brzdu. Ukázalo se
však, že záchranná brzda nefunguje.

A tak jsme se zas kající vrátili ke svým starým dobrým dostavníkům.

Přepadl jsem se svými kumpány přistěhovalecký tábor. Ještě jsem však poslední dobou měl několik nepřijemností s šerifem Mac Gregorem, snažil jsem se vzbudit dojem, jako by přistěhovalce přepadli rudoňi. Nabarvili jsme si obličej rumělkou. Napodobili válečný pokřik komančů atd. Jen jedno jsme zapoměli. Všechny děti, které se narodily znásilněným ženám byly úplně bílé.

Výběr z "Ruce vzhůru, boys!"

J. F. Pick

bývalé sruby na „Hle ivci“ - Brdy

Bohužel nepatřím k té klukovské generaci, která každý týden netrpělivě obléhala novinový stánek a dožadovala se nového čísla Mladého hlasatele. Každý týden se těšila na nové pokračování příhod legendárního hlasatelského klubu Rychlých šípů, na zprávy z Dobří hráze či na nové povídky Otakara Batličky.

Naštěstí díky tomu, že jednotlivé výtisky Mladého hlasatele a poválečného Vpředu se v podstatě dědí z otce na syna a svázané ročníky těchto časopisů tvoří téměř poklad knihovničky každého kluka, měl jsem i já možnost přečíst, ve věku jenž pan Foglar výstižně nazývá chlapectvím, většinu ročníků Vpředu i Mladého hlasatele.

A tak se stalo, co se státi muselo. I mne jako mnohé generace předemnou doslova očarovaly povídky Otakara Batličky. Snad pro svůj nevymyšlený a pravdivý základ nebo snad jen pro touhu prožít jendesotinu toho, co prožil Otakar Batlička na své dobrodružné cestě životem.

Na rozdíl od dr. Holuba, Pařížka nebyl cestovatelem ani sběratelem. Nepatřil ani k písničím světoběžníkům jako Pospíšil, Zeman a Erben. Byl tulák, tramp a hlavně čestný neohrožený chlap, kterému učarovala volnost.

"Ve vašich městech se prací nepřetrhnete", napsal v jednom ze svých listů do vlasti. "Nemůže vás zbaštit ani krokodýl, ani pohyblivý písek. Ale my v divočině máme za cenu ztráty domova a tak zvaného bezpečí nebo majetku - nádhernou svobodu, nezměrnou krásu prostorů zázračné volné přírody, a to stojí za daň, kterou divočině platíme".

Narodil se 12. března 1885 v Praze jako syn plynárenského úředníka. Matka mu brzy zemřela, otec se vracel z práce pozdě večer a tak není divu, že pořádně zdívočel. Učarovalo mu právě vynalezené kino. Na plátně udatný Buffalo Bill útočil na koni proti rudochům, zamířil a sálem se rozlehla opravdová rána. To malý Ota vypálil z flobertky. Skončilo to na strážnici a výpraskem doma.

Ve škole na Hrádku měl těžkosti, na Děkanec se ocitl dokonce mezi propadajícími. Kde vládl tuhý nadiktovaný řád, tam se bouřil. Kde však mohl pravidla spoluvytvářet, tam se uplatnila jeho činnost. Vládl velké partě. Vydil ji na Vyšehradské skály, do podzemních katakomb, na divoké tance mezi Karlovem a Přemyslovkou. Uměl prý báječně vypravovat. Kolem nepatrné příhody rozvířil napínavý děj, vymýšlel si, jiskřil fantazií. Kluci mu věřili i nevěřili, ale očarovane mu naslouchali. Říkali mu Baron.

Po hádce s profesorem přírodopisu, když odplata hrozila zaklepat na dveře, povídá nic netušícímu tátovi: "Já se jdu trochu projít!"

. Za měsíc poslal lístek z Argentiny: "Nemám co jíst, nemám kde spát, mám se nádherně. Ota".

Bylo mu 15 let.

Vyrazil s expedicí, kterou vedl polský inženýr, do zeleného pekla Matto Grosso. Byl greenhornem, zelenáčem a prý i měřičem výpravy. Někdy sám, někdy ve dvou putoval Jižní Amerikou. Na farmách a dřevařských estakádách ho vítali s otevřenou náručí: přinášel čerstvé správy a trochu varuchu do jednotvárné sezonní práce. Vydělával si jako nosič, lovec, dozorce, obchodník, předák, nákupčí, jeřábník, účetní. Vědycky když měl trochu peněz, vyrážel dál, chtěl poznat nové lidi, nové kraje.

I. světovou válku prožil na útěku z krátkého zajetí. V Alexandrii nosí pytle s kávou, v Austrálii dělá honáka na ovčích farmách, neúspěšně hledá drahokamy a zlato. V Šanghaji se nechá naverbovat k policistům. Do San Franciska doráží jako druhý kormidelník, dělá řidiče metra v New Yorku.

Po vzniku ČSR se vrátil do černa opálený na skok do Prahy. Mámy s ním pak strašily děti. Dopřál si ještě jednu tomáš dvoulitou cestu kolem světa. Pak se vrací už definitivně domů.

Oženil se. Marně vůnk v Praze ohání zaměstnání. Nikdo nepotřebuje jeho jezdecké, střelecké, stopařské a kormidelnické umění, nebo hoverovou znalost 7 jazyků včetně

nářečí Jihoamerických indiánů. Zakládá vlastní boxerskou školu, je průvodcem cizinců, hraje v němém filmu, ve vlastní režii pojišťuje psy, až se nakonec stává úředníkem a později řidičem tramvají. V malé předsiňce nuselského bytu si zařídil lodní kajutu a do ní zamontoval radiostanici, kterou si sám sestrojil. Podle názoru odborníků byla dokonalejší, než jakou byl vybaven státní rozhlas. Získal diplom udělený severoamerickou společností amatérům, kteří dosáhli spojení se všemi světadily. Hovořil s Piccardovým balónek, Hobilovou výpravou.

Batlička začal literárně tvořit v době, kdy bylo Československo okupováno německými fašisty. Jeho povídky vycházejí v týdeníku Mladý hlasatel. Píše své vlastní zážitky z cest, vyprávění, která vyslechl u táborových ohňů. S fakty, popisy a názvy míst se Batlička neláme hlavu. Klidně posune řeku za hranice státu či si vymyslí jméno neexistující obce. Co mu však nelze upřít je smysl pro jadrné vyprávění, hutný a skratkovitý děj, působivou kreaci postav a prostředí a překvapivý závěr. Psal jen příležitostně, protože byl zaujat odbojovou činností. Stal se telegrafistou ilegální skupiny napojené na Obranu národa, skupiny Východ. Jednoho dne je zatčen gestapem a uvězněn na Pankráci. Byl krutě vyslýchán, mučen, ztratil téměř všechny zuby, zhubl o 19 kilogramů.

Naposledy odjíždí s vlastní nedobrovolně: do koncentračního tábora Mauthausen. Na rukávu má označené R.U - návrat nežádoucí. Podle německého sdělení byl Otakar Batlička zastřelen v Mauthausenu dne 13. února 1942.

Svobodné Československo uctilo památku Otakara Batličky udělením Válečného kříže 1939 in memoriam a vyznamenáním za statečnost. Po spisovateli O. Batličkovi zůstaly příběhy plné statečných, chlapáckých osudů, ale mnohé náměty zůstaly bohužel nenapsány.

Knihy Otakara Batličky: Na vlně 57 metrů
(Profil 1965)

Rájem a peklem
(Profil 1969)

Tábor ztracených
(Profil 1970)

Tanec na stožáru
(Albatros 1979)

Na vlně odvahy a dobrodružství
(Olympie 1987)

S použitím knihy Tanec na stožáru zapsal Jeskyš

Nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko

"A kam že jdete? Nahoru na Murán? Cožpak, tam je hezky a teď tam zrovna pasou koně. A," odmíchl se, "nebojíte se medvědů?" "Dělej si prdel s plastelíny, strejdo!" myslím si, "tímhle můžeš nahnat strach tak svojí babičce nebo masnákům z Prahy, a né dvoum votrlejm texasanům!" Myšlenku ovšem dovedně maskuji pokerovým ksichtem číslo 8 a aby řeč nestála, nezávazně konverzuju: "A voni tu nějaký jsou? Už jsem pročundroval pěkněj kus Slovenska, všude slyším: medvědi, medvědi, a eště jsem neviděl medvěda ani za dvě kačky do kornoutu. Se mi zdá, že jsou to dost povídačky." "No, já nevím", povídá ten dřevař a potáhl ze startky. "Hajnej říká, že jen v týchle oblasti je jich hodně přes stovku. A není to dyl jak měsíc, co se nám támhle před ubikací usalasila na asfaltce medvědice s dvouma mladejma a držela nás uvnitř dyl jak dvě hodiny. Takže si nemysli, že si něco dělají z lidí". "Hm, tak tohle už tutově nesežeru", říkám si v duchu, "A napadají lidi?" "Málokdy, tak jednou za pět let, ale nikdy nevíš předem, co ta mrcha udělá. Lézt na strom nemá cenu, medvěd leze třikrát líp než ty. Jediná pomoc je zahodit pingl a utíkat přímo z kopce dolů", zaleskla se mu potutelně očka. Koukám na hodinky: "No, my už jdeme, tak díky a neshle!" Típem cigarety a nahazujem bágle: "Jo, a kdybyste potkal nějakýho medvěda, tak ho vod nás pozdravujte!" Vyrážíme. Asfaltka po chvíli bez varování přechází v lesní cestu nevalné kvality. Funíme do vrchu. "Pajdo velký, Pajdo mocný, dejž ať někdy uvidím medvěda, pěkně prosím!" modlím se potichoučku. O hodinu později, kousek pod vrcholem, dáváme voraz. VE strání hluboko pod námi něco rachotí. "Zaslechl můj bílý bratr kroky grizzlyho?" vtípkuju, nicméně vykukujeme přes okraj cesty do žlebu. "Hele, divočáci!" "Jsou pod náma, necítěj nás. Zahvizdej, ať si všimnou." "Nemám chuť si dávat pac s kdejakou sviní!" Brácha hvízdá na prsty a já řvu cowboyské "Jupíííí!" Divočáci nás ignorují a běží kolmo vzhůru. Už jsou těsně pod námi. Černé skvrny v sešeřelém podrostu. Najednou nám oběma dochází ... Rozepínáme pouzdra na nože a já v duchu bleskově listuju ve Vinnetou-ovi. Několik okamžiků, kdy se zastavil čas, a na cestě stojí - deset metrů od nás - tři medvědi.

O škodlivém vlivu ekologických pohádek na populaci chrousta polárního

Moje kočka má ráda rum a pohádky. Teda na vysvětlenou: dvounohá kočka. A tak mi bylo vyslechnouti v rádiu pohádku, O spravedlivé Kýchavici. V kostce šlo asi o toto: k chudému podkrkonošskému tkalci dorazí obchodní zástupce firmy Harley-Davidson, ubytuje se a nabídne své služby vrchnosti na zámku. Vládnoucí třídě se motocykl líbí, už proto, že dělá smrad a kravál, a správně tuší, že takovou věcí lze parádně našupnout záhadné individuum ze Svazu ochrany přírody, slyšící na přezdívku Krakonoš. A tak z kouzelného jablka vyroste na kopečku fabrika na motocykly světové značky a z komínů se kouří a kouří. Tkadlec inovuje výrobu a připravuje výrobu futrálů na nos pro slabší povahy.

Zatím zvěř, trpaslíci, lesní žínky, vodníci a jiné jižní ovoce balí kufry. Na tkalcově haciendě se před odchodem do emigrace zastaví Krakonoš stížený akutní bronchitidou a je proti industrializaci pohraniční takhle malinkej. Leč tkalcova žena v sobě objeví utajené anarchistické sklony a domluví s Krakonošem sabotáž ve výrobním podniku. Za tím účelem vyrazí sehnat kořen byliny Spravedlivá Kýchavice.

Jak už to v pohádkách bývá, není to žádná sranda, asi jako sehnat v Praze byt první kategorie. Ale posléze je bylina na místě, Krakonoš si jí nastrouhá do šňupacího tabáku, dvakrát mocně kejchne a fabrika spadne (holt západní aušus). Tím je po technické revoluci, po exhalacích a všichni mají radost. Potud pohádka. (Členové čs. Harley-clubu polykají slzy).

Dítě z toho samozřejmě nemá ten rozum a tak je rádo, že dobro zvítězilo. Jenže duše dospělá je nepokojná, vlezlá a hloubavá. Taký rej pavá a pořouchlá. Takže mi prvně vytanulo na mysl, jak se asi vědecky jmenuje zmíněná rostlina. Napadlo mě, zda nejde o import od jihoamerických indiánů, konkrétně o rostlinu koka, z níž se dělá kokain. Pak by to mohlo ve skutečnosti být trošku jinak: Krakonoš se zfetovat koksem, a jak by řekl prokurátor - pod vlivem drogy nerozeznal protispolečenskost svého jednání a spáchal trestný čin sabotáže ve filiálce koncernu Harley.

Pak jsem si ale vzpomněl na současný stav přírody na našem industrializovaném severu a napadlo mě, kde se asi Krakonoš fláká teď. A začal jsem pátrat ...

Čtenář detektivek si jistě v úvodním vyprávění hravě povšiml, že když Krakonoš kejchnul, spadla fabrika, ale nespadol zámek s vrchností. Tím Krakonoš vlastně posloužil české buržoazii, protože jí zbavil konkurence amerického kapitálu, pronikajícího na zahraniční trhy. Takže motivace jeho činu lze spatřovat spíše ve snaze přísluhování vrchnosti, než v pokusu o založení revolučních tradic textiláckého severu. A hned mi bylo vše jasné: Samozřejmě! S takovým individuem přece naše společnost rázně zatočila! Nemůžeme přece dopustit, aby nám tací a jim podobní pod rouškou ochrany přírody kafrali do průmyslu, který musí plnit náročné úkoly. A potom - každá vrchnost zřejmě raději vidí šoudit komíny fabrik, než dejme tomu tramský táborák.

A proto věnujte maximální pozornost tomuto inzerátu:

Koupím cca 400 kg Spravedlivé Kýchavice.

Spěchá.

Zn.: "Udělej si sám!"

W šák

„Gutštejn“

Plzeň zní Portou !

"Kamarádi AHÓJ!" zvolal stařeckým hlasem konferenciér Mirek Kovařík a supermoderní amfiteátr zbudovaný v rámci 14. pětiletky mu odpověděl neméně milým burácivým "AHÓJ kamarádi".

V takovémto kamarádkém duchu byl včera v Plzni zahájen již 55. ročník Porty. Po nezbytné Vlajce a Rose na kolejích, neoficiálních hymen tohoto festivalu, následoval třímínutový projev v němž drahý soudruh Kovařík, coby pamětník Port minulých, shrnul dosavadní historii mládežnického hnutí a zamýlel se nad významem hesla "Hudba je lék a Porta nejlepší apatyka". Dlouho trvajícím skandovaným potleskem bylo přivítáno předsednictvo Jednotek svazu trampů, organizace, jenž se svojí členskou základnou čtyř milionů členů patří bezesporu mezi nejoblíbenější organizace naší mladé generace. Samozřejmě, že se tohoto hudebního svátku z organizačních důvodů nemohli zúčastnit všichni členové svazu. A proto bylo na základních organizacích, aby ze svého středu vybrali nejlepší z nejlepších, kteří by důstojně reprezentovali svou organizaci. Myslím si, že mohu a zcela oprávněně napsat, že výběr jednotlivých kandidátů byl velmi obtížný. Vždyť společenská angažovanost Jednotného svazu trampů je bezesporu příkladná. Svědčí o tom počet brigádnických hodin odpracovaných v rámci celostátní akce "Za město krásnější", bezmezná pomoc důchodcům a prohibiční Timurovské hlídky, kteří mladí zorganizovali na svých pracovištích v továrnách, úřadech i v zemědělství. S takovouto iniciativou mládeže nezbývá než souhlasit a plně ji z oficiálních míst podporovat.

Bylo by chybou se nezmínit o vzácném hostu, který přijal pozvání štábu Porty a zavítal do portovní Plzně. Jedná se o dlouholetého pracovníka ministerstva kultury Samuela Rodrigése de Cuba, který je znám portovnímu publiku především jako "otec" festivalu tramské, country a folkové hudby s internacionálním názvem "Molodožnaja pěseň", který každoročně počátkem září rozezní družební město Guantanámo na ostrově svobody. Jak se již mnozí čtenáři dověděli z denního tisku, popřípadě z vysílání tramského rozhlasového studia "Portovník" letošního jubilejního ročníku Porty se zúčastní 57 skupin a několik bardů pokrokové písně, kteří po 4 dny, doufejme že

slunné, budou soutěžit o trofej nejcennější, o zlatou portu a s ní spojený podpis do portovní knihy oti.

Snad největší naději na úspěch v autorské a interpretační soutěži má folková skupina "Babeta team" z provincie Giang-Tjang-Mnang v jižním Vietnamu. Pamětníci si jistě vzpomenou na zasloužený úspěch, který tento portovní nováček sklídl na předminulém finále Porty svou burcující angažovanou písní Hociminova mládeže.

Avšak ani jiné skupiny či jednotlivci nejsou bez naděje na úspěch. Vždyť country skupina "Mambuaníci" z bojující Ugandy před necelým měsícem výrazně zabodovala svou další dlouhohrající deskou na světovém žebříčku pohodových písní a jejich poslední hit "Odbory, o odbory" se stal doslova šlágrm televizního klubu mladých a zejména jeho pondělních trampských vydání.

Bylo by ale chybou psát pouze o kladech, který festival bezesporu přináší našemu hudebnímu fondu a k posílení mezinárodní prestiže trampského svazu a zavírat oči před palčivým problémem tzv. "divokých trempů". Naštěstí statistika hovoří jasně. Jedná se o nepatrné procento z celkového počtu trampů, kteří nejenže odmítají jakoukoli organizovanost, ale dokonce svůj volný čas tráví společně kdesi v bráských lesích a ke všemu, což je nejvíce zarážející, si z nás vyznavačů Porty dělají legraci a někdy dokonce i šprtouchlata. Je nejvýš odsouzeníhodné, že tito jedinci jsou pod falešnou zástěrkou romantiky a lásky k přírodě odváděni od obecně platných morálních a společenských norem, které jsou zakotveny ve stanovách Jednotného svazu trampů a byly na jeho ustavujícím sjezdu v roce 1990 jednomyslně přijaty. To, že celkový počet těchto zbloudilých oveček nenstále klesá, je zásluhou ústředního výboru svazu trampů, který pro tyto jedince každoročně pořádá letní turisticko-převýchovné tábory a umožňuje tím návrat těchto individuí mezi řádné členy naší společnosti.

Co popřát na závěr Portě a jejích organizátorům? Snad jen slunné počasí, mnoho dalších hudebních nápadů a brzké vyřešení problematiky "divokých trempů". Vždyť už minulost nás několikrát poučila, že pouze jednotná dobrovolná masová organizace může plně rozvinout osobnost mladého člověka.

Napsáno pro okresní noviny "Světlá Budoucnost" v předvečer druhého dne 55. ročníku Porty.

Stálý dopisovatel Joe

V Plzni 4.7. 2021

Jeskyš

"gret' ito" - Brdy

Dárek

Otěl jsem Ti přinést květinu,
ale musel bych o ní okrást louku
a tak mluvím raději o vínu
a slunci na palouku.

Jednou Tě vezmu do lesa na malou horskou
loučku
a tam bude spousta květin, který ani
nepoznáš
dám Ti je všechny a ty pomaloučku
b udeš se dívat jak se jim podobáš
Jen žádnou nebudeš smět utrhnout!

Čáp

VYDÁVÁ COBY OSADNÍ ČASOPIS

T. O. DAKČTA